



De wonderre plant
W.G. van Hulst 1918 ^{vant} ^{Nederlandsche}
de Hulst 1918 ^{Bybelgenootschap}

Daar was eens een groot, schoon land. 't Was wel zoo groot als de wereld.

Maar de menschen, die er in woonden, waren niet gelukkig. Een *vreemde ziekte* maakte hen allen ontevreden, en bang, en boos op elkaar.

O ja, de menschen van dat land *leken* wel sterk en gezond, en ze *deden* wel vroolijk en blij; maar dat was niet *waar*. Die vreemde ziekte knaagde als een stille pijn aan hun hart. Die maakte dat hart zoo onrustig, die maakte dat hart zoo bang.

En daar leefde er niet één, die *gezond* was.

En voor die vreemde ziekte wist de knapste dokter geen medicijn.

Sommigen zeiden: „Wij zijn niet ziek, welken!” Zij lachten en spotten en wilden niet weten, dat daar binnen, diep in hun hart, bangheid en onrust was. Ze zeiden: „Ons land is zoo schoon en ons leven is zoo vroolijk, wij *willen* niet ziek zijn”. ... Ze deden heel onverschillig en ze lachten heel luid, om dat bange van hun hart toch maar te vergeten.

Maar deze menschen, die 't niet weten wilden, waren van al de zieken wel de allerergsten.

Anderen klaagden: „Wie zal ons helpen, wie zal ons genezen?” ... Zij *wilden* wel weten, dat ze ziek waren, en

overal, *overal* trachtten ze medicijn te vinden, die hen beter maken zou; en alles, *alles* probeerden ze; en aan allen, *aan allen* vroegen ze: „Is er dan niets in dat schoone land, dat ons redden kan, en ons verlossen van die bangheid en die onrust in ons hart? Is er dan niemand, die 't weet?...”

En deze menschen, deze bange zoekers, die waren van al de zieken toch de ergsten *niet*.

Het was een groot, schoon land, vol sterke menschen; 't was wel zoo groot als de wereld; maar — 't was een *droevig* en een *somber* land geworden. Dat had die vreemde ziekte gedaan.

Toch *was* er wel een medicijn.

Stil en verborgen groeide in dat droeve land een schoone plant. Wie haar vinden kon en haar at, werd genezen.

O, een vreemde, eèn wonderlijk vreemde plant was dat: zij maakte alle bange harten weer blij, en alle ontevredenheid en alle onrust maakte zij weer tot stillen vrede. Wie haar vinden kon en van haar at, kreeg beterschap voor zijn ziekte, en verzachting voor zijn pijn.

En wie haar eenmaal at, wilde haar *méer* eten, tøkens weer, zijn leven lang. Die wondere plant werd zijn kostelijkste schat. Hij wilde haar niet meer missen, voor al het goed en al het goud van de wereld niet.

Maar wie, wie kon haar vinden?

De meeste menschen wisten niet, waar zij groeide.

Enkelen wisten dat maar; enkelen hadden haar gevonden... Zóó groote vreugde was er nog nooit in hun leven geweest.

En ze wilden ook de anderen wel helpen, heel graag helpen,

want — wie eenmaal gegeten had van die wondere plant, werd eigenlijk een geheel ander mensch.

De vreemde ziekte deed de menschen *boos* zijn op elkaar, en *afgunstig*; iedereen hield van zichzelf 't meest, maar die wondere plant maakte alles zoo anders. Die maakte van de boosheid *liefde* en van de afgunst *medelij.*

Neen, de enkelen, die gezond waren geworden, zeiden *niet*: „Wij zullen onze kostelijke plant in stilte verbergen en we zullen ervan zwijgen tegen de anderen; wij willen haar houden voor ons heel alleen”.

Neen, zij zeiden: „Wij moeten ook de anderen te eten geven, opdat ook *zij* genezing krijgen voor hun arm, ziek hart. Wij willen niet *alleen* gelukkig zijn. Wij willen van die anderen *houden*, hen *helpen* . . . O, onze kostelijke plant mag niet alleen groeien op stille, verborgen plekjes. Zij moet groeien overal, *overal* in ons schoone land; bij de armen en bij de rijken, bij de kleinen en bij de grooten . . . En allen, *allen* moeten er van eten: de koning in zijn schoon paleis en de arme schaapherder in zijn hut op de heide. . .”

„Kom bij ons,” zeiden ze, „we zullen u ook te eten geven van de plant, die gezond maakt. . . En als gij niet komen wilt bij *ons*, zullen wij wel komen bij u”.

„Wij willen u helpen, wie ge ook zijt, waar ge ook woont. Wij zijn allen broeders. . .”

Zoo spraken die enkelen, vol liefde en medelij.

Dat had die wondere plant gedaan.

En toen. . . ?

Kwamen ze toen van alle kanten, van heinde en ver, de arme zieken, om óók genezing te zoeken voor hun angstig hart?

Neen, *weinig* kwamen maar.

Sommigen, — en dat waren er héél veel, — *wilden* niet

luisteren, *wilden* niet eten... „Wij zijn niet ziek. Wij maken ons leven vroolijk en denken niet aan ons hart!“ lachten ze... En ze werden al zieker; al dichter kwamen ze bij den dood.

Anderen, — dat waren de bange zoekers, die geklaagd hadden: „Wie zal ons helpen?“ — die strekten begeerig de handen uit, en aten vol blijdschap. Hun honger werd gestild, hun hart werd genezen.

Maar dat schoone land was zoo groot, zoo groot...

Ach, *weinigen* maar hoorden de blijde stem van hun broeders, *weinigen* maar wisten 't, dat ze gezond konden worden.

Nee, *allen* kwamen ze *niet*.

En toen...?

Toen togen ze uit de mannen en de vrouwen, die gegeten hadden van de wondere plant, die genas. Ze togen uit vol blijden moed door het gansche, groote land... Er was nu immers medicijn voor de ziekte, redding voor den nood. Die vreugde was zoo groot; die konden ze niet *alleen* bewaren.

Allen, *allen* moesten van de wondere plant kunnen eten, als ze 't maar wilden. *Overal* moest ze groeien, en niet meer op stille, verborgen plekjes alleen.

En met handenvol strooiden ze het zaad van die wondere plant rond. *Overal* moest ze groeien, het gansche, groote land moest vol worden van haar heerlijkheid.

Toen kwam de wind;... de wind, die blaast waarheen hij wil. Hij nam het lichte zaad mee en niemand kon zien, waar het bleef.

Toen kwam het water;... het water, dat deed, of het de zaadjes verdrinken wilde. Maar het dreef met ze weg en niemand wist, waar ze heengegaan waren.

(), wie zal vertellen, waar al de kleine zaden blijven van al de bloemen, die bloeien op de aarde? Ze gaan mee tusschen

de veeren van de vogels; ze blijven hangen aan de kleeren van de menschen; ze rijden mee op de kar, die schokt langs den langen weg . . . Wie zal de plekjes terugvinden, waar ze neergevallen zijn?

En wie zal dan kunnen vertellen, waar de lichte zaden bleven van de wondere plant, die genezen kon?

Die teere zaadjes! De menschen, die ze zaaiden, wisten niet, waar ze neervielen. Ze vreesden wel eens, dat ze dood zouden gaan en nooit meer groeien konden. Ze dachten: „Hoe jammer van dat kostelijke zaad!“ . . . En toch, — toch zaaiden ze wéér, telkens weer, handenvol, opdat er misschien toch ergens wel een zaadje ontkiemen zou en groeien; . . . opdat er misschien toch wel ergens iemand komen zou, en eten van de plant en genezen worden.

Zoo werkten die mannen en vrouwen in blijdschap en altijd weer vol nieuwen moed. Zelfs in de verste streken, bij menschen, die ze niet eens kenden, brachten ze het zaad van de kostelijke plant.

Die wondere plant laten *groeien* konden ze niet, maar haar uitzaaïen, telkens weer en overal, dat konden ze wel.

Dat werd een groote, een diepe vreugde in hun leven.

Op wonderveel plekjes was het zaad gevallen, maar overal groeien, en bladen en bloemen en vruchten krijgen, kon het niet.

Lompe voeten vertraptten het: vogels pikten het weg.

Soms groeide het wel een poos, tot er een klein plantje kwam kijken boven de aarde: maar 't verdorde toch weer, omdat de grond niet goed was.

Soms groeide het wel welig en snel, maar de menschen keken er niet naar, aten er niet van, lieten het vergeten bloeien om zich heen en wilden er niet van hooren, als iemand zeide, dat die plant hun booze hart tevreden kon maken en gelukkig. . .

Maar soms, — o, 't was vaak op plekjes, waar men 't zaadje *nooit* zou gezocht hebben, — soms groeide het plantje op in volle heerlijkheid, en de menschen plukten het, aten er van, tēlkens weer, en werden gezond.

Eén zaadje was neergewaaid in de dakgoot van een steegje in de groote stad. 't Was een plantje geworden, sterk en frisch. Eén oude vrouw, die veel verdriet had gehad in haar leven, had er van gegeten... Toen werd haar ouderdom de beste, de blijdeste tijd van haar leven, omdat haar *hart* genezen was.

Zij had het wondere plantje verzorgd als haar grootsten schat. En daardoor was het zoo sterk geworden en zoo frisch.

Eén zaadje was gevallen in den prachtigen tuin vol schoone bloemen van een rijk heer. Toen 't kleine plantje opkwam tusschen al die andere, had 't wel schadelijk onkruid geleden, dat uitgeroeid moest worden. Maar — de rijke man had het plantje verzorgd als het kostelijkste van zijn ganschen, grooten tuin. Hij had er van gegeten, tēlkens meer, en zijn boos, hebzuchtig hart, dat ontevreden was, trofs al dien rijkdom, was *genezen*.

Toen deelde die rijke man ook de armen mee van zijn schatten, en wien hij iets ontnomen had, hij gaf het hem dubbel weer.

Eén zaadje verdwaalde tusschen de dronkaards, de dieven. Daar vond het een klein, klein plekje, waar het groeien kon. Een *gevaarlijk* plekje was 't... Maar heel stil en heel trouw probeerde het toch grooter te worden. En één van die mannen vond het en at... (), hoe zou het hem, den slechtaard, kunnen verlossen van die stille, knagende pijn in zijn hart? Maar dat wondere plantje genas den ergsten zieke; óók *hem*. Zijn makkers spotten, maar hij nam het, en vluchtte er mee weg, bang dat die anderen het vertrappen zouden.

En hij verzorgde het; en at zijn honger weg; en was geen dief, geen dronkaard meer.

Eén zaadje dreef weg over het groote water en dáár, in de vreemde streken, begon het te groeien, klein en nietig tusschen al die wonderlijk vreemde planten van het verre land... 't Moest wel verstikken in 't midden van al die andere, 't hoorde daar immers niet. Maar dat wondere plantje kon óveral groeien, als 't maar met liefde verzorgd werd... Een man vond het en at. Zijn hart, zoo vól bangheid en angst, werd een hart vól blijdschap en vrede. En hij gaf ook zijn makkers ten eten, zijn vrouw, zijn kinderen.

Dat kleine plantje redde ze allen. Het werd van die verre streken de schoonste plant.

Eén zaadje viel bij de houthakkers, die in de bosschen werken; en nóg één woei neer binnen de muren van de gevangenis; en nóg één kwam bij de soldaten; en nóg een, en nóg één, ...nóg tien, nog honderd, nog duizenden vielen neer op allerlei plaatsen, en heel veel ook op *verborgen* plekjes, waar niemand ze zoeken zou.

En ieder, die at van de plant, wie het ook was, werd gezond.

O neen, geen rijkdom, geen eer, geen hoogheid gaf ze. Ze gaf alleen genezing aan het bange en booze hart.

Ze maakte dat hart *anders*, ze maakte dat hart *nieuw*.

En dat was veel, o oneindig veel meer waard dan rijkdom en hoogheid en eer.

Want — een nieuw hart maakt de menschen *voor altijd gelukkig*.

Dit is de geschiedenis van de wondere plant, die groeide in het schoone land, dat wel zoo groot was als de wereld.



Een mooie geschiedenis?

Niet zoo heel erg mooi. Ze lijkt wel op een sprookje, maar sprookjes kunnen veel mooier zijn.

En toch — sprookjes zijn niet *wáár*. Maar de geschiedenis van de wondere plant is wél wáár. Ze is een *gelijkenis*.

Luister maar!

Weet je, waar dat schoone land *ligt*?

Weet je, wie die arme menschen *sijn* met hun bange en booze hart?

Weet je, welke plant dat is?

Weet je, wie wordt genezen, en weet je ook, wie ál zieker wordt, ál dichter komt bij den dood?

Luister! Je weet het wel!

Dat schoone land, — 't is onze *eigen mooie aarde*.

Die arme menschen, — dat zijn *wij*, *wijzelf*, onze vaders en moeders, de rijken en de armen, de kleinen en de grooten; alle menschen, die op de aarde wonen.

Die wondere plant, — dat is het *IVoord van God*, de Bijbel.

En de menschen, die genezen worden, — 't zijn zij, die luisteren naar Gods stem, die uit den Bijbel tot hen spreken wil; 't zijn de menschen, die in den Heere Jezus gelooven en Hem leeren liefhebben, ál meer!

Maar zij, die de wondere plant vertrappen, en spottend zeggen: „Wij zijn niet ziek, wij leven vroolijk en we denken niet aan ous hart,” — dat zijn de menschen, die *niet* willen luisteren naar Gods stem; die de groote liefde van den Heiland verachten. Zij vinden geen vrede en geen geluk, zoolang ze niet luisteren.

En weet je ook, welke *ziekte* dat was in 't schoone land? . . .

Neen, 't was geen pijn van het hoofd, geen pijn van de handen; 't was geen ziekte van het lichaam.

Het was: *de zonde.*

De zonde, dat is al het kwaad, dat wij *doen* en al het leelijke, dat we bedenken; — de zonde maakt ons zoo bang, zoo ontevreden en onrustig, en zoo boos op elkander. De zonde maakt de menschen zoo bang voor den dood.

En daarvoor weet geen enkele dokter op aarde medicijn.

Eén maar kan ons helpen. Eén maar kan onze zonden wegnemen, als wij 't hem bidden in echt berouw. Dat is de Hemelsche Medicijnmeester, dat is de Heere Jezus, de Heiland, die stierf aan het kruis en de vreeselijke straf droeg, die *wij* verdiend hadden.

De Heere Jezus alleen kan ons booze hart genezen en ons tevreden maken en gelukkig *voor altijd.*

Dat staat in den Bijbel te lezen.

De Bijbel is het boek, dat God zelf aan de menschen gegeven heeft.

De Bijbel is het schoonste boek van de wereld, omdat hij is het *Woord van God.*

Wie den Bijbel leest, weet hoe heerlijk en heilig God is, en hoe Hij toch vol liefde nuerziet op de menschen. Maar wie den Bijbel leest, weet ook, dat de menschen God moeten liefhebben, — en ook elkander.

En wie het schoone boek lezen leert, wil altijd *wéér* lezen, zooals de menschen, die de wondere plant vonden, altijd weer ervan wilden eten.

Hij krijgt den Bijbel lief.

Er is veel *verdriet* op onze schoone aarde, en veel pijn, en héél veel kwaad. Er is ziekte en oorlog, valscheit en leugen, en in de harten van de menschen is zooveel stille angst en zoo groot verlangen om toch tevreden en gelukkig te zijn.....

„Wie zal ons helpen . . . Is er dan niemand, die 't weet“
klagen ze.

De *Bijbel* vertelt het hun wel. Zij leeren God liefhebben, en — al blijft er ook veel verdriet in hun leven, ze zijn tevreden. Ze weten, dat hun Hemelsche Vader voor hen zorgt en hen eenmaal opnemen zal in den hemel, die zoo-veel schooner en heerlijker is dan onze schoone aarde.

De menschen, die van de wondere plant aten, wilden haar ook aan anderen geven. Ze namen het zaad en zaaiden het uit, overal, overal heen.

Zoo doen ook de menschen, die God liefhebben. Zij willen ook anderen vertellen van Gods heerlijkheid en van hun eigen vreugde.

Zoo doet de moeder, die met haar kindje de platen kijkt in den grooten *Bijbel*.

Zoo doet de meester op school, als hij de schoone *Bijbelsche* verhalen vertelt aan zijn kinderen.

Zoo doet de dominé als hij preekt in de kerk of de menschen bezoekt in hun huis.

Zoo doen de zendelingen, die naar verre landen reizen om ook aan de menschen die daár wonen, aan de heidenen, te vertellen van God, en hen den weg naar den hemel te wijzen.

Zoo heeft ook eenmaal Luther gedaan, toen hij den *Bijbel* uit het moeilijke Hebreeuwsche en het Grieksch, talen, die alicen de geleerden lezen konden, overschreef in de Duit-sche, en zoo het Woord van God aan alle menschen gaf, die maar lezen wilden.

Zoo moeten allen doen, die God liefhebben.

* * *

In Amsterdam staat een groot huis. Dat huis heeft groote

kelders, heel veel groote kamers, en verbazend groote zolders. 't Is een huis om in te verdwalen.

Er komt een wagen aan, die stilhoudt voor de groote stoep. En uit de kelders worden zware kisten en groote pakken gedragen en op dien wagen gelegd.

„Vooruit”, zegt de voerman; het paard zet aan en trekt weg met de zware vracht. . . .

Wat zijn dat voor kisten en pakken? Waar gaat dat heen?

Zie eens naar boven naar die groote gouden letters aan den gevel. . . „*Nederlandsch Bijbelgenootschap*” staat er.

Ja, 't zijn *Bijbels*, die geladen worden op den wagen, honderden *Bijbels*, kleine en groote; en dat groote „*Bijbelhuis*”, bergt er nog véél meer, duizenden nog. En als er te weinig zijn, worden er weer nieuwe gedrukt, en daar geborgen. De zolders zijn vol; tusschen de lange en hooge rijen *Bijbels* loopt men door als door een gang. . . . 't Zijn gangen om in te verdwalen.

„Vooruit!” zegt de voerman. 't Gaat de bruggen over, de grachten langs naar 't station. Daar nemen de treinen die groote en kleine pakken *Bijbels* mee naar allen kant.

„Vooruit!” zegt de voerman. En kisten vol brengt hij ook naar de haven, waar de stoombooten liggen, die over de groote zee varen naar 't verre Indië.

En — wie zal dan die *Bijbels* lezen? Waar blijven ze toch? . . .

Ja, wie weet, waar al de kleine zaden neervallen van al de bloemen, die bloeien op de aarde? — Niemand immers!

Wie zal dan vertellen, waar die *Bijbels* blijven? Wie zal zeggen, hoeveel menschen ze lezen en den Heere Jezus leeren liefhebben? — Niemand immers!

.. Dat weet God alleen.

De menschen kunnen het zaad *saaien*, maar God laat het groeien, waar *Hij* wil.

Die Bijbels, die honderden, die duizenden, worden overal verkocht voor heel weinig geld, of uitgedeeld voor niets. Ze komen in de steden en in de dorpen; — ze komen bij de matrozen op de zee en bij de soldaten in het leger, en ook bij de heidenen in de verre landen, geschreven in hun eigen taal; — ze komen in kleine, arme huisjes, en in groote, rijke woningen; — ze komen bij heel eenvoudige menschen en bij wijzen en geleerden; — ze komen ook in de gevangenis. . .

Die Bijbels gaan overal heen. Iedereen moet Gods liefde en Gods heiligheid kennen.

Of allen ook *luisteren* naar Gods stem?

Niemand weet het, dan God alleen.

In het „Bijbelhuis” is ook één heel groote, mooie kamer. Daar komen telkens heeren bij elkander om te spreken over de verspreiding van den Bijbel.

Ze verzamelen geld, rijksdaalders en gouden tientjes van de rijken, stuivertjes en centen van de armen, om altijd Bijbels te laten drukken en ze te verspreiden, heinde en ver.

Zij weten het, en allen, die hen helpen willen, weten het óók: de Bijbel kan de menschen voor eeuwig gelukkig maken, omdat die Bijbel hen den Heiland leert kennen.

God wil het, dat Zijn Woord gaat over de gansche, groote wereld.

De heeren, die daar telkens bij elkander komen, vormen samen: „*Het bestuur van het Nederlandsch Bijbelgenootschap.*”

Zij zenden nu ook *dit* kleine boekje aan duizenden en nog eens *duizenden* kinderen.

Waarom? . . . Om jullie iets te laten begrijpen van dat héél mooie, maar ook héél moeilijke werk van de Bijbelverspreiding.

En nu vragen ze ook aan jullie: „Als je eens een plantje

wist te staan, dat zieke menschen genezen kon, zou je dan niet mee willen helpen het zaad te zaaien overal?

„Jawel,” zeg je, „graag!”

Welnu, help dan óók mee den Bijbel verspreiden!

Hoe dat moet?... Hoe dat kan?...

Denkt daar eens over!
